

V.N.

půvabná, šarmantní, vždycky milá, energická, živelná, experimentující, hledající, přemýšlejší, citlivá, empatická... to všechno mi leťí hlavou, mám-li říct něco o Věře Novákové.

Není jedinou mimořádnou ženou poněkud zastíněnou viditelnějším mužem; a stejně jako Bělu Kolářovou, Věru Janouškovou, Vlastu Prachatickou či Evu Kmentovou jsem ji „objevila“ až v souvislosti s dílem jejího muže. Ale že to byl objev! I po několika měsících každodenního setkávání s jejími díly jsem dnes a denně překvapována novými informacemi v jejích obrazech a kresbách a dnes a denně jsem konfrontována okouzlenými návštěvníky z celého světa, kteří jí vepisují do návštěvní knihy dojemné vzkazy...

Pochází z dobré rodiny, prožila válku, lásku, hodně radostí, ale i velké bolesti a trápení. Ne, že by o tom někdy mluvila, ale když s ní jste, poskládáte si ten udivující osud sami.

Když jsme u ní v ateliéru, ale i doma, prohlížely a vybíraly díla pro výstavu, nic jí nebylo zatěžko – sundat ze zdi, přinést, odnést, pověsit, vytáhnout, rozložit..., povídala o každém díle, o každé skice i padesát let staré, jako by ji dodělala včera; vždycky věděla, co se kolem ve společnosti, v rodině, právě dělo, když to či ono malovala, kreslila...

Je velkorysá. Dovolila nám vytahat a prohlížet kde co. Když jsme pak přijeli balit a nakládat, byla s námi celé tři dny od rána do večera a pak jsme šli na pivo, s údivem jsem hleděla na její bohémskou stránku, na svobodu a radost, která z ní vyzařovala. Už v sedm ráno ale kontrolovala, zda šofér neměl potíže s parkováním u jejího ateliéru, kde musel zůstat odpočívat do čtyř do rána, zda dorazil v pořádku a neměl cestou problémy.

V.N. má za sebou neuvěřitelné roky, vrcholy i pády, zažila vstřícnost osudu i jeho nespravedlnost, ale zůstává velkorysá a výsostně lidská.

Hana Jirmusová Lazarowitz